

еила срѣщна Али Керима при входа на спалнята. И тѣ останаха сами тамъ прѣдъ леглото на болния.

— Шахътъ умира... Али Керимъ, спаси го! — тихо промълви Леила и бързо хвана съ своята нѣжна гореща ржка сухата, сбръчкана ржка на стареца.

Тя притисна къмъ гърдитѣ си тая груба, стар-

ческа ржка и умоляеща, нѣжно и мило погледна въ очитѣ стареца Али Керимъ.

Мждрецътъ стоеше прѣдъ нея мълчаливъ, съ полузакрити очи. Привикнали къмъ тъмнината, очитѣ на стареца бѣха отведнажъ, сѣкашъ, ослѣпѣни отъ ярката дневна свѣтлина и неволно се затварѣха.

— Али Керимъ! Чувашъ ли ме? — продължаваше Леила. — Е, нима зли духове помжтиха разсждъка му!...